

Arrest

nr. 220 191 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 maart 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerst verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan zijn vluchtmotieven en omdat verzoeker geen zicht bood op de contacten en het familiale netwerk waarop hij kan rekenen in Afghanistan noch op de manier waarop hij de laatste vier maanden in Afghanistan heeft doorgebracht. Het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 200 966 van 9 maart 2018 omdat de partijen niet ter terechtzitting verschenen zijn en evenmin vertegenwoordigd waren.

In het kader van verzoekers volgend verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming verklaart dat hij dermate van de Afghaanse cultuur vervreemd is door zijn verblijf in Iran dat hij gedurende de vier maanden die hij in Kabul doorbracht door zijn familieleden en de Afghaanse samenleving verworpen werd. Hij vreest dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omdat hij als Iraniër gezien zou worden, niet op een netwerk kan rekenen, hij ernstig gediscrimineerd en als ongelovige gedood zou worden.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: vier amayeshkaarten van zijn ouders en zussen M. en F., twee Zwitserse identiteitsbewijzen van zijn nicht N.M. en haar echtgenoot S.A. en een Zweedse kaart van zijn zus S.N..

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het volharden in en herhalen van zijn verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker werpt op dat het feit dat hij Dari verstaat, niet impliceert dat hij Dari ook vloeiend kan spreken. Hij benadrukt dat niet betwist wordt dat hij Farsi kan spreken. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog volledig voorbij gaat aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen dienaangaande. Zo wordt opgemerkt dat verzoeker aan het begin van zijn laatste persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij niet zo goed Dari kan spreken, terwijl hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming de bijstand van een Dari-tolk vroeg, hij zijn verschillende interviews in het Dari aflegde, hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud ook beweerde dat hij zowel het Dari als het Farsi meester is, hij bovendien aangaf dat het Dari niet veel van het Farsi verschilt, en hij wist vlot woorden naar beide talen wist om te zetten. Dat verzoeker nu beweert dat hij het Dari niet zo goed kan spreken als reden waarom hij in Afghanistan als Iraniër gezien gaat worden, is dan ook niet ernstig te nemen.

Verder leefde verzoeker luidens zijn verklaringen steeds in een Afghaanse gezin en vertoefde hij in een Afghaans werkmilieu waardoor het niet geloofwaardig is dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, hij dermate de hem vijandig gezinde Iraanse cultuur en taal zou overgenomen hebben dat hij zodanig vervreemd zou zijn van de Afghaanse cultuur en taal dat hij zich hieraan niet meer zou kunnen aanpassen bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker voert aan tot een bepaalde sociale groep te behoren, namelijk een Afghaans burger die een lang verblijf in Iran kent, en citeert dienaangaande uit verschillende rapporten. Het feit tot een bepaalde sociale groep te behoren, wijst er echter niet automatisch op dat verzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot sociale groep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.

In het dossier van verzoeker ontwaart de Raad geen elementen die er op wijzen dat verzoeker dermate vervreemd is van de Afghaanse cultuur. Verzoekers verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten, is onvoldoende om aan te tonen dat hij door de Afghaanse bevolking in die mate anders zou worden aanzien of gepercipieerd dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen opbouwen.

Verzoeker volhardt niet meer over een netwerk te beschikken in Afghanistan, doch weerlegt hiermee in geen geval de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen die de commissaris-generaal ertoe gebracht heeft te besluiten dat, gezien verzoekers ongeloofwaardige verblijfsomstandigheden in het huis van zijn tante, geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers voorstelling dat hij omwille van zijn, naar Afghaanse normen onaangepast gedrag, er niet in slaagde om zich in familiale kring te integreren waardoor het tot een radicale breuk kwam met zijn familie. Bijgevolg dient er dus vastgesteld te worden dat verzoeker in het kader van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming nog steeds geen zicht biedt op zijn netwerk in Afghanistan.

Wat betreft de overige elementen die verzoeker in het kader van zijn tweede volgend verzoek bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij behoort tot een sociale groep zoals bedoeld in artikel 48/3, § 3, d. Zij vervolgt dat ze dat ook uiteengezet heeft in haar verzoekschrift maar dat er daarover in de beschikking met geen woord wordt gerept. Verzoekende partij benadrukt dat zij een ander taalaccent heeft dan de Afghanen die in Afghanistan zijn geboren en getogen, en zij ook andere gewoonten en tradities heeft. Zij vraagt zich of hoe iemand die geboren en getogen is in Iran zou kunnen aarden in Afghanistan. Verzoekende partij wijst er ook op dat zij de amayeshkaarten heeft ingediend van haar familie waaruit blijkt dat deze nog altijd in Iran verblijven. Zij legt ook verblijfsdocumenten neer van familieleden in Europa. Tot slot verwijst verzoekende partij naar haar psychologische problematiek en het attest dat zij heeft ingediend ter terechtzitting.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 14 februari 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van bepaalde in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij opwerpt dat zij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd tot een sociale groep te behoren, maar dat er daarover in de beschikking met geen woord wordt gerept, kan zij niet worden gevolgd. In de beschikking van 14 februari 2019 wordt dienaangaande immers het volgende gesteld: *"Verzoeker voert aan tot een bepaalde sociale groep te behoren, namelijk een Afghaans burger die een lang verblijf in Iran kent, en citeert dienaangaande uit verschillende rapporten."*

Het feit tot een bepaalde sociale groep te behoren, wijst er echter niet automatisch op dat verzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot sociale groep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.”

Waar verzoekende partij zich afvraagt of hoe iemand die geboren en getogen is in Iran zou kunnen aarden in Afghanistan, herneemt de Raad dat verzoekende partij luidens haar verklaringen steeds in een Afghaans gezin leefde en zij vertoefde in een Afghaans werkmilieu waardoor het niet geloofwaardig is dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, zij dermate de haar vijandig gezinde Iraanse cultuur en taal zou overgenomen hebben dat zij zodanig vervreemd zou zijn van de Afghaanse cultuur en taal dat zij zich hieraan niet meer zou kunnen aanpassen bij terugkeer naar Afghanistan.

Verder weerlegt noch ontkracht verzoekende partij met het louter opsommen van de documenten die zij naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek heeft neergelegd, de dienaangaande vaststellingen in de bestreden beslissing: *“De vier amayeshkaarten voor van uw ouders en zussen M.(...) en F.(...), twee Zwitserse identiteitsbewijzen van N.M.(...) en S.A.(...) en een kaart van uw zus S.N.(...), ondersteunen louter uw verklaringen over de verblijfplaatsen van deze familieleden.”*

Wat betreft het attest d.d. 1 oktober 2018 van cognitief gedragstherapeut R.B. waarin wordt geattesteerd dat verzoekende partij lijdt aan een depressie, zij soms verward overkomt, zij zichzelf moeilijk kan uitdrukken, en geheugenproblemen vertoont vooral in praktische zaken, stelt de Raad vast dat uit dit attest niet blijkt dat de problematiek van verzoekende partij haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Dit blijkt overigens evenmin uit de opgetekende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities van haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar vorige verzoeken evenals uit haar huidig opgetekende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Niets wijst er aldus op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekende partij tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale toestand de oorzaak is van de in het verleden vastgestelde onwetendheden en incoherente en tegenstrijdige verklaringen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS